

ΧΡΥΣΗΙΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Προδομένο φεγγάρι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

6η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Προδομένο φεγγάρι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 1997, 2018
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Hellen/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λιβάνη, 1997
με τον τίτλο «Τα τριαντάφυλλα δε μυρίζουν πάντοτε»
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Ιανουάριος 2018, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2460-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2461-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 1997, 2018
/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Προδομένο φεγγάρι

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007

Για παιδιά

Ο Πρασινοπασχαλιάς, Λιβάνης, 2005

Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, Λιβάνης, 2005

Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007

Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007

Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013

Η επίθεση της Σφήκας, Διάπλαση, 2014

Ένα ευτυχημένο βασίλειο, Διάπλαση, 2014

Οι λαμπάδες που επαναστάτησαν, Διάπλαση, 2014

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Το σταυροδρόμι των ψυχών, 2009

Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010

Μερσέντες Χιλ, 2010

Ο λύκος της μοναξιάς, 2011

Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011

Οι τρεις υποσχέσεις, 2012

Το σπίτι των σκιών, 2013

Το κελάρι της ντροπής, 2014

Τα δάκρυα του Θεού, 2015

Το μάτι του βοριά, 2015

Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε, 2015

Η γυναίκα της σοφίτας, 2015

Ο γιος της βροχής, 2015

Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα, 2016

Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2016

Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2016

Το φιλί του δράκον, 2016

Χιόνι στη φωτιά, 2017

Έρωτας σε λάθος χρόνο, 2017

Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω!, 2017

Επιστροφή στον Παράδεισο, 2017

Όταν τα αστέρια ραγίζουν, 2018

Για παιδιά

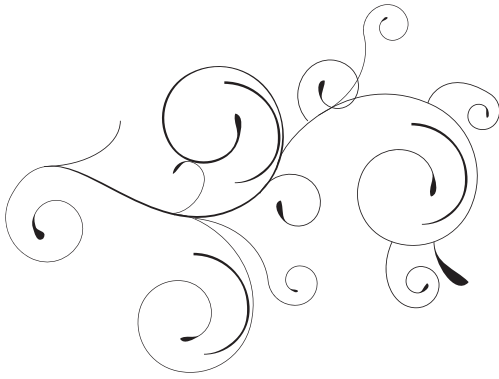
Ο Ελληνούλης, το χάρτινο καρabάκι, 2011

Μπόνγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012

Το βιβλίο είναι αφιερωμένο σε όλες αυτές τις γυναίκες που τόλμησαν να πάνε ενάντια σε μια ηθική που χαρακτηρίζει το περιτύλιγμα και όχι το περιεχόμενο.

Τολμώ να δηλώσω ότι θαυμάζω αυτές τις γυναίκες, που τόσα υπέφεραν και τόσα θυσίασαν στον βωμό μιας πίστης που ελάχιστοι μπορούν να καταλάβουν, όχι τόσο γιατί αδιαφορούν όσο γιατί τους εμποδίζουν τα κοινωνικά «πρέπει».

1

ΝΟΜΙΖΑ ΟΤΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ θα σπάσει από τον φόβο. Ο δυνατός άνεμος χτυπούσε αλύπητα το μικρό αεροπλάνο σε όλη τη διάρκεια της σύντομης πτήσης. Δυνατά τριξίματα ακούγονταν κάθε φορά που έγερνε απότομα, πότε δεξιά και πότε αριστερά, κρωξίματα φοβισμένου μικρού πουλιού που είχε χαθεί σε ανεμοθύελλα. Ένα δυνατό τράνταγμα... και το μικρό ιπτάμενο σκάφος έχασε ύψος απότομα. Οι μηχανές μούγκρισαν στην προσπάθεια να κερδίσουν τη μάχη.

Ασυναίσθητα έπιασα σφιχτά το χέρι της Λιάνας, που καθόταν δίπλα μου αμίλητη, ενώ ταυτόχρονα έστρεψα το κεφάλι μου πίσω και κοίταξα ανήσυχη την αεροσυνοδό, που καθισμένη λιμάριζε τα νύχια της με απίστευτη ηρεμία. Σήκωσε τα μάτια της και μου χαμογέλασε. Συγχρόνως μου έκανε νόημα με το χέρι να μη φοβάμαι. Ένωσα λίγο καλύτερα.

Η Λιάνα έκλεισε τα μάτια της και μου έσφιξε το χέρι ακόμη πιο δυνατά. Ένωσα τον φόβο της και μαζί το μπήξιμο των νυχιών της στο δέρμα μου. Ένα ακόμη δυνατό τράνταγμα, και μια κρύα σταγόνα ιδρώτα

κύλησε αργά από το μέτωπό μου. Την ίδια στιγμή, τα φώτα με το σήμα «μην καπνίζετε» άναψαν δίπλα στο ήδη αναμμένο σήμα του «προσδεθείτε». Έριξα μια ματιά από το παράθυρο. Τα μικρά σπίτια της Μυκόνου, σαν λευκά ζαχαρωτά στρωμένα σε σχήμα μισοφέγγαρου, απλώνονταν κάτω από τα πόδια μου.

«Κυρίες και κύριοι, πλησιάζουμε για την προσγείωση στη Μύκονο. Σας παρακαλούμε να βεβαιωθείτε ότι η πλάτη του καθίσματός σας είναι σε όρθια θέση για την προσγείωση και το ατομικό σας τραπεζάκι ασφαλισμένο. Ευχαριστώ».

Η γλυκιά φωνή της αεροσυνοδού εξαφάνισε διά μαγείας όλο τον τρόμο που είχε φωλιάσει μέσα μου. Οι τροχοί άγγιξαν με δύναμη το έδαφος και το μικρό αεροπλάνο στρίγκλισε απελπισμένα καθώς προσπαθούσε να σταματήσει έγκαιρα. Ξέσφιξα τη λαβή μου από το χέρι της φίλης μου, που είχε γείρει κατάχλομη πάνω στον ώμο μου.

«Επιτέλους, φτάσαμε. Ξεγαντζώσου από πάνω μου. Κόντεψες να με διαλύσεις».

«Φτηνά τη γλιτώσαμε κι αυτή τη φορά», μου είπε με μισοσβησμένη φωνή. «Θυμήσου, μόλις φτάσουμε στη Χώρα, να κλείσουμε θέσεις με το πλοίο. Δεν πρόκειται να υποστώ τα ίδια στην επιστροφή».

«Ναι, κάθε φορά τα ίδια λες και μετά θυμάσαι ότι φοβάσαι τη θάλασσα».

Βάλαμε τα γέλια και αρχίσαμε να προχωράμε προς το μικρό κτίριο του αεροδρομίου.

Μύκονος, Ιούλιος 1985. Μετά από έναν αφόρητο χειμώνα σκληρής δουλειάς, αποφάσισα μαζί με τη καλύτερή μου φίλη να πάμε διακοπές στο αγαπημένο μας νησί. Αφήσαμε κάθε πρόβλημα πίσω στην Αθήνα. Τώρα θέλαμε να διασκεδάσουμε και δε θα επιτρέπαμε σε κανέναν να χαλάσει τα σχέδιά μας.

Βουλευτήκαμε στο ίδιο γνωστό ξενοδοχείο μέσα στη Χώρα. Το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να βγω έξω στην τεράστια λευκή βεράντα με τις άνετες ξαπλώστρες, που έβλεπε σε όλο το λιμάνι. Μπροστά μου τα χαρακτηριστικά σπιτάκια κατρακυλούσαν αμφιθεατρικά προς το μέρος του. Ήταν η ώρα του δειλινού και το ηλιοβασίλεμα είχε βάψει πορτοκαλοκόκκινο ολόκληρο το νησί. Στο βάθος της χρωματισμένης θάλασσας, ο ολοστρόγγυλος δίσκος του ήλιου άφηνε την τελευταία του πνοή, ξεψυχώντας αργά μέσα στην υγρή αγκαλιά της. Ένα μικρό αεροπλάνο που μόλις είχε απογειωθεί μπήκε σε ένα μεγάλο σύννεφο, για να εμφανιστεί λίγο αργότερα μικρή κουκκίδα, που έσβησε και χάθηκε από τα μάτια μου πολύ γρήγορα.

Μουσική ακουγόταν από όλες τις κατευθύνσεις και έφτανε στα αυτιά μας σαν πρόκληση και πρόσκληση να τρέξουμε να γευτούμε τους πολύχρωμους καρπούς της διασκέδασης που πρόσφερε το νησί. Μυρωδιές φαγη-

τών ταξίδεψαν γαργαλιστικές και χάιδεψαν κάθε αγγείο της όσφρησης. Δεν κρατιόμασταν πια με τίποτε. Ο λατρεμένος τόπος είχε απλώσει τα δίκτυα του και ακόμη μια φορά μας είχε φυλακίσει μέσα του.

Έκανα ντους βιαστικά. Άνοιξα τη βαλίτσα μου και άρχισα να ψάχνω ανάμεσα στα καλοδιπλωμένα ρούχα μου. Έβγαλα ένα σουέτ σορτς και τη δαντελωτή σοκολά μπλούζα μου. Έδεσα τα μακριά κόκκινα μαλλιά μου με μια φαρδιά τιγρέ κορδέλα. Ξεχώρισα με προσοχή μερικές αφέλειες και τις άφησα να πέσουν ατημέλητα στο μέτωπό μου.

Άνοιξα την κασετίνα με τα κοσμήματα που έσερνα πάντα μαζί μου και ξεχώρισα ένα ζευγάρι χρυσά σκουλαρίκια Καρτιέ, που σχημάτιζαν το κεφάλι μιας τίγρης. Φόρεσα το ίδιο βραχιόλι στο χέρι και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη.

Το είδωλό μου μου έστειλε ένα χαμόγελο γεμάτο ικανοποίηση.

Ναι, ήμουν μια όμορφη, δροσερή γυναίκα είκοσι εφτά ετών. Είχα τη δική μου δουλειά, ζούσα μόνη μου από τα δεκαοχτώ μου, είχα φίλους που με λάτρευαν, άντρες που με ποθούσαν φανερά ή κρυφά, όμως τώρα ήμουν τραγικά μόνη. Ένας στεναγμός ξέφυγε άθελά μου και απομακρύνθηκα από τον καθρέφτη. Κάθισα στην άκρη του κρεβατιού και άρχισα να ψάχνω πάλι μέσα στην τεράστια βαλίτσα μου για παπούτσια. Κοί-

ταζα αναποφάσιστη όλα τα ζευγάρια μέσα στις διάφανες θήκες τους. Τελικά, ένα ζευγάρι χρυσά πέδιλα που είχα αγοράσει στο πρόσφατο ταξίδι μου στη Ρώμη φάνηκε να τραβά το ενδιαφέρον μου. Τα έβγαλα από τη θήκη τους και τα φόρεσα. Πρόσεξα με ευχαρίστηση τα καλοβαμμένα κατακόκκινα νύχια των ποδιών μου· μετά των χειρών μου. Άρχισα να μακιγιάρομαι προσεκτικά.

Η μικρόσωμη φιγούρα της Λιάνας βγήκε από το μπάνιο με βρεγμένα μαλλιά και βλέμμα ανήσυχο.

«Ποπό!... Τι βλέπω; Είσαι σχεδόν έτοιμη».

Τράβηξε απότομα την πετσέτα από το κεφάλι της. Τα μακριά καστανά μαλλιά της έπεσαν βαριά μέχρι τη μέση της. Άνοιξε γρήγορα τη βαλίτσα της και την αναποδογύρισε πάνω στο κρεβάτι, γεμίζοντάς το με έναν πολύχρωμο όγκο από γυναικεία ρούχα. Άρχισε να σκαλίζει με μανία τα σωθικά του.

«Καλά ντε, μην κάνεις έτσι. Δεν πρόκειται να φύγω χωρίς εσένα».

«Αχ, βοήθα με λίγο, βρε Έλλη. Δεν ξέρω τι να φορέσω».

Έβαλα τα γέλια. *Το ίδιο γνωστό πρόβλημα, σκέφτηκα. Αν δεν τη βοηθήσω, δε θα φύγουμε από δω ούτε μεθαύριο.*

«Λοιπόν, νομίζω ότι η μαύρη στρετς φούστα και το λινό σου σακάκι είναι ό,τι πρέπει».

«Λες;» Με κοίταξε δύσπιστα.

«Είμαι απολύτως βέβαιη. Θα σου δώσω κι εκείνη τη μασίφ χρυσή καρφίτσα με τα μπριγιάν που ξέρω ότι την κάνεις κέφι. Εντάξει;»

«Είσαι μια κούκλα. Δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς εσένα». Αρχισε να ντύνεται αμέσως.

Έβαλα την τελευταία πινελιά από το κόκκινο κραγιόν μου και βγήκα στη βεράντα να καπνίσω ένα τσιγάρο. Το νησί, ολόφωτο, σαν γιορτινό, φάνταζε πανέμορφο. Άθελά μου σκέφτηκα τον Πέτρο. Πού να ήταν άραγε τώρα; Μια ιστορία τριών χρόνων που είχε τελειώσει πρόσφατα με πολύ άσχημο τρόπο. Με πονούσε ακόμη η σκέψη του. Πέρσι τέτοιο καιρό, σε αυτό εδώ το ξενοδοχείο, αγναντεύαμε μαζί τα ηλιοβασιλέματα πιασμένοι χέρι χέρι, ενώ πριν από λίγη ώρα αφήναμε το τελευταίο αγκομαχητό μας πάνω στα μουσκεμένα από τον ιδρώτα σεντόνια μας. Ήταν οι ωραιότερες στιγμές μας. Πέταξα νευριασμένη το τσιγάρο μου κάτω στο δάπεδο και το έσβησα με δύναμη με το πέδιλό μου.

«Πώς σου φαίνομαι;» Η Λιάνα στάθηκε μπροστά μου κι έκανε έναν κύκλο γύρω από τον εαυτό της.

«Αρχίζω να ζηλεύω. Προβλέπω ότι η παρουσία μου θα περάσει απαρατήρητη».

Χαμογέλασε με ικανοποίηση και ήρθε πιο κοντά μου.

«Τι σου συμβαίνει; Πάλι τον προκομμένο σκέφτεσαι; Σου είπα να μην έρθουμε σε αυτό το ξενοδοχείο».

«Δεν έχεις δίκιο. Δε θα τον ξεπεράσω αν αποφεύ-

γω τα μέρη που πηγαίναμε μαζί. Αντίθετα, η θύμησή τους θα με πληγώνει συνέχεια».

«Εγώ λειτουργώ τελείως διαφορετικά από σένα. Δεν μπορώ να σε βλέπω να χάνεις το κέφι σου».

«Έννοια σου, και δεν πρόκειται να το χάσω με τίποτε. Λοιπόν, από πού λες να αρχίσουμε;»

«Νηστικό αρκούδι δε χορεύει. Κι εγώ πεινάω σαν αρκούδα».

«Κι εγώ σαν λύκος».

«Δηλαδή είμαστε δυο άγρια, επικίνδυνα ζώα του δάσους... που θα φάνε ό,τι βρουν μπροστά τους», είπα και βάλουμε τα γέλια ταυτόχρονα.

«Εντάξει. Πάμε λοιπόν στο αγαπημένο μας ρεστοράν».

Στον δρόμο, όσο κι αν φαίνεται απίθανο, δυσκολευόμασταν να περπατήσουμε. Παρέες από κατάμαυρα κορμιά και αστραφτερά χαμόγελα προχωρούσαν πάνω κάτω στον κεντρικό δρόμο του νησιού. Παντού γέλια και κουβέντες, πότε ελληνικά και πότε σε άλλες γλώσσες, ακούγονταν από όλες τις κατευθύνσεις.

Χαιρέτησα πέντε έξι γνωστούς που είχαν καταστήματα στη Μύκονο και δυο άλλες παρέες από την Αθήνα.

Η πείνα είχε αρχίσει να γίνεται ενοχλητική. Μπήκαμε βιαστικά στο εστιατόριο με τον πανέμορφο κήπο. Ο ιδιοκτήτης, ένας ευγενέστατος Μυκονιάτης, μας εξυπηρέτησε αμέσως. Με γνώριζε από παλιά.

Βουλευτήκαμε σε ένα μικρό τραπέζι κάτω από ένα δέντρο. Παντού γλάστρες φυτεμένες με λουλούδια άφηναν τη μοσχοβολιά τους να ξεχειλίζει μεθυστικά. Τα περισσότερα μου ήταν άγνωστα. Ωστόσο, ξεχώρισα τη χαρακτηριστική μυρωδιά του βασιλικού ανακατεμένη με τη μυρωδιά των νυχτολούλουδων, που έγερναν απαλά πάνω στους λεπτούς μίσχους τους. Η μικρή αυλή με τον κήπο ήταν κατάμεστη από κόσμο. Η απαλή μουσική ενός γνωστού ιταλικού τραγουδιού ξεχνόταν από τα μεγάφωνα, που ήταν σοφά κρυμμένα μέσα στα φυλλώματα των δέντρων.

Σύντομα έφτασαν τα πρώτα εδέσματα και πέσαμε με τα μούτρα επάνω τους. Συζητούσαμε όλη την ώρα για το παρελθόν, το παρόν αλλά και το μέλλον, μια και η Λιάνα είχε τσακωθεί άγρια με την τελευταία σχέση της και σκεφτόταν σοβαρά για το αν θα συνέχιζε ή όχι.

Κάποια στιγμή ένιωσα ότι θα σκάσω από το πολύ φαγητό. Καιρός ήταν να κινηθούμε λίγο. Ζητήσαμε λογαριασμό.

Την ίδια ακριβώς στιγμή μια παρέα από δυο ζευγάρια ήρθε και κάθισε κοντά μας. Δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία, μια και ήμουν απασχολημένη με τον σερβιτόρο. Έσβηνα το τελευταίο τσιγάρο μου και ήμουν έτοιμη να σηκωθώ, όταν το βλέμμα μου έπεσε πάνω στον έναν από τους δύο άντρες. Ένιωσα να ζαλίζομαι.

Όχι από το πολύ κρασί, αλλά από την πιο απέραντη γαλάζια θάλασσα ματιών που είδα ποτέ στη ζωή μου.

Τα μακριά μαύρα κυματιστά μαλλιά έπεφταν σαν χείμαρρος πάνω στους ώμους του. Πυκνά μαύρα φρύδια και βλεφαρίδες στόλιζαν σαν κόσμημα τα υπέροχα αυτά τριχουάζ-γκρι-γαλάζια μάτια. Εκπληκτική αρχαία ελληνική μύτη κι ένα στόμα όπου έλαμπαν μαργαριταρένια δόντια. Τρεις ασημένιοι κρόκοι άστραφταν στο αριστερό του αυτί, πράγμα πολύ ασυνήθιστο για την εποχή εκείνη. Το κατάμαυρο δέρμα του φάνταζε ακόμη πιο σκούρο μέσα στο φαρδύ λευκό πουκάμισό του. Είχα μείνει άναυδη.

«Έλλη, κουνήσου». Η Λιάνα με σκούνησε απαλά.

«Ορίστεεεεεε;»

«Μα τι έπαθες;»

«Την πλάκα της ζωής μου».

Με κοίταξε εκπληκτική προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε συμβεί.

«Κλείσε το στόμα σου, ηλίθια, και πες μου τι τρέχει;»

«Δες απέναντί σου και θα καταλάβεις».

Με μια βαριεστημένη κίνηση αλλά και περιέργεια έστρεψε με τρόπο το κεφάλι της πίσω και κοίταξε προς την κατεύθυνση που της έδειχνε το βλέμμα μου. Γύρισε μπροστά με γουρλωμένα μάτια ενώ συγχρόνως έφερνε το χέρι στο στόμα.

«Καλέ! Τι κούκλος είναι αυτός;»

«Κατάλαβες τώρα τι έγινε;»

«Εσύ κατάλαβες ότι δεν είναι μόνος του;»

«Το πρόσεξα, δυστυχώς. Ήταν ανάγκη να συνοδεύεται;»

«Τι να κάνουμε, φιλενάδα, δεν μπορούμε να τα έχουμε όλα δικά μας».

Η ματιά του αγνώστου διασταυρώθηκε με τη δική μου. Τον κοίταξα επίμονα. Αυτός κατέβασε τα μάτια του κι έπιασε το χέρι της συνοδού του. Κάτι της είπε και ξεκαρδίστηκαν στα γέλια. Τράβηξα απότομα το βλέμμα μου.

«Πάμε να φύγουμε από δω πριν κάνω καμιά βλακεία», είπα απότομα.

«Ηρέμησε. Υπάρχουν και αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια. Τι λες, πάμε να ψάξουμε;»

«Για πού λες να συνεχίσουμε;»

«Μα φυσικά στη “Βεγκέρα”. Πού αλλού».

Όλο το υπόλοιπο βράδυ, όπου πηγαίναμε, έψαχνα να βρω ανάμεσα στο πλήθος τη χαρακτηριστική φιγούρα του άγνωστου άντρα που με είχε μαγέψει. Ήταν Έλληνας ή ξένος; Δεν μπόρεσα να ακούσω κουβέντα από τη συζήτησή τους. Μάταια όμως. Το υπέροχο αυτό θεϊκό πλάσμα που μου είχε πάρει το μυαλό είχε εξαφανιστεί. Ήμουν απογοητευμένη. Αισθανόμουν ότι οι άντρες με κοίταζαν με θαυμασμό, αλλά εγώ δεν έδινα δεκάρα τσακιστή. Ο νους μου είχε κολλήσει για τα κα-

λά στη σκέψη του. Έπρεπε να τον βρω. Η Λιάνα άρχισε να με κοροϊδεύει.

«Λοιπόν, ούτε και δω ο καλός σου».

«Ούτε και δω».

«Ξέχασέ τον επιτέλους. Τόσοι άντρες τριγύρω σου κι εσένα καρφί δε σου καίγεται».

«Θα τον ξεχάσω. Ηρέμησε».

Και τον ξέχασα. Καταλήξαμε στο «Ρεμέτζο», το πιο γνωστό κλαμπ του νησιού, που μάζευε τον περισσότερο κόσμο. Μπερδευτήκαμε με γνωστές παρέες από την Αθήνα και χορέψαμε όλο το βράδυ. Γύρω στις πέντε το πρωί ένιωσα τα πόδια μου τόσο πρησμένα, που σίγουρα χρειάζονται τρία νούμερα μεγαλύτερα παπούτσια. Έβγαλα τα πέδιλά μου και άπλωσα τα ταλαιπωρημένα ποδαράκια μου πάνω σε ένα σκαμπό.

«Ωρα να του δίνουμε», είπε η Λιάνα με ένα ατέλειωτο χασμουρητό.

«Σε πέντε λεπτά φύγαμε».

Δεν πρόλαβα να φέρω τη βότκα-πορτοκάλι στο στόμα μου, όταν μπήκε μέσα στο κλαμπ. Το ποτήρι έμεινε μετέωρο. Η Λιάνα μου έδωσε μια τόσο δυνατή σπρωξιά, που κόντεψα να γκρεμιστώ από τον καναπέ. Συγχρόνως μου έδειξε προς την κατεύθυνσή του.

«Τον είδα», της είπα γεμάτη ένταση.

«Και είναι μόνος του».

«Αυτό δεν το είδα», είπα με την ίδια ένταση.

«Όλος δικός σου λοιπόν».

«Με ποιον τρόπο;»

«Κάτι θα βρεις εσύ».

Ο γνωστός-άγνωστος προχώρησε ανάμεσα στον ήδη αραιωμένο κόσμο και κατευθύνθηκε προς το μπαρ. Πολλά βλέμματα στράφηκαν προς το μέρος του. Δε φάνηκε να προσέχει κανέναν.

«Αν δεν τον γνωρίσω, θα σκάσω», είπα.

«Μη μου το κάνεις αυτό. Χρειάζομαι παρέα».

«Τότε βοήθα με». Την κοίταξα απελπισμένα.

«Πήγαινε να πάρεις ένα ποτό».

«Μα έχω πιει ήδη πολύ».

«Έλλη, ξέρεις κάτι; Είσαι πολύ ηλίθια».

«Καλά ντε, το έπιασα. Μην κάνεις έτσι».

Πλησίασα με αργό βήμα στο μπαρ και στάθηκα ένα μέτρο δίπλα του. Παρήγγειλα. Πήρα ένα τσιγάρο από το πακέτο μου και το έβαλα στο στόμα μου. Άρχισα να ψάχνω μέσα στην τσάντα μου για σπίρτα. Η κίτρινη φλόγα του ακριβού αναπτήρα κάτω από το πρόσωπό μου με ξάφνιασε. Άναψα και συγχρόνως σήκωσα το βλέμμα μου προς τα πάνω. Τα γαλάζια μάτια προσειώθηκαν στα δικά μου.

«Ευχαριστώ». Μόλις που ακούστηκε η φωνή μου.

«Παρακαλώ».

Το τσιγάρο μου έσβησε. Το ξανάναψε. Το χέρι μου έτρεμε. Ένωσα να κοκκινίζω ολόκληρη.

«Είστε καλά;»

«Όχι και τόσο».

«Θα φανώ πολύ αδιάκριτος αν ρωτήσω γιατί;»

Γιατί με έχεις ταράξει εσύ και τα μάτια σου, σκέφτηκα να του απαντήσω, αλλά κρατήθηκα.

«Ε, το ποτό, το ξενύχτι, το ταξίδι. Βλέπετε, φτάσαμε μόλις σήμερα».

«Τι σύμπτωση. Κι εμείς σήμερα φτάσαμε».

«Εσείς; Ποιοι εσείς;» έκανα τάχα αδιάφορα.

«Εγώ, η αδελφή μου, μια φίλη της κι ένας φίλος μου».

«Και πού είναι τώρα;»

«Τους άφησα σε ένα άλλο κλαμπ, το “Σίτι”. Το ξέρεις;»

«Ναι, το ξέρω. Δεν έχω πάει όμως ποτέ. Αν δεν κάνω λάθος, είναι γκέι κλαμπ».

«Ναι, είναι, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι μαζεύει μόνο γκέι. Θα πρέπει να επιστρέψω εκεί. Είμαι σκαστός, ξέρεις, και θα ανησυχήσουν αν αργήσω περισσότερο».

Η απογοήτευση πλημμύρισε την ύπαρξή μου. Δεν ήθελα να τον χάσω με τίποτα. Με την άκρη του ματιού μου είδα τη Λιάνα να μας κοιτάζει επίμονα. Μου γέλασε με ικανοποίηση.

«Ξέρεις, είμαι πολύ περίεργη να δω ένα γκέι κλαμπ», του είπα πάλι αδιάφορα.

«Θέλεις να έρθεις μαζί μου;» Η πρόσκληση ήταν

αναπάντεχη. Κρατήθηκα με κόπο να μην ουρλιάξω από τη χαρά μου.

«Ας συστηθούμε λοιπόν», μου απάντησε κι ένα υπέροχο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

«Έλλη Μακρίδου», είπα και άπλωσα το χέρι μου.

«Αλέξανδρος Αποστολίδης». Μου έσφιξε με θέρμη το δικό μου. «Είσαι από την Αθήνα;»

«Η καταγωγή μου είναι από τη Θεσσαλονίκη, αλλά ζω τα τελευταία δέκα σχεδόν χρόνια στην Αθήνα. Οι δικοί μου όμως μένουν μόνιμα πάνω, στη Μακεδονία».

«Χριστέ μου, κι άλλη σύμπτωση. Είμαι κι εγώ από τη Θεσσαλονίκη. Σπούδαζα τα τελευταία τέσσερα χρόνια στην Ιταλία και τώρα σκέφτομαι να εγκατασταθώ στην Αθήνα. Λοιπόν, τι λες, πηγαίνουμε;»

Δεν περίμενα να το πει δεύτερη φορά. Η Λιάνα, παρ' όλη την κούρασή της, μοιράστηκε τον ενθουσιασμό μου. Μετά από δεκαπέντε λεπτά περπάτημα, και ενώ μάταια προσπαθούσα να ξεχάσω τον ανυπόφορο πόνο των ποδιών μου, φτάσαμε στο «Σίτι». Η παρέα του έτρεξε αγανακτισμένη προς το μέρος του, ρωτώντας τον πού είχε εξαφανιστεί. Ο άλλος άντρας που ήταν μαζί τους του έπιασε το χέρι και τον κοίταξε με παράπονο. Ο Αλέξανδρος τίναξε με μια κίνηση γεμάτη φιλαρέσκεια τα μαλλιά του προς τα πίσω και δεν είπε τίποτα. Άρχισαν να βαδίζουν αργά προς την πίστα. Αγκαλιάστηκαν και ξεκίνησαν έναν περιεργό χο-

ρό. Κουνήματα και σιλ που δεν είχα ξαναδεί. Γύρισα προς το μέρος της αδελφής του, με την οποία μας είχε συστήσει πριν από λίγο, και είπα: «Περίεργος χορός, δε νομίζεις;»

«Η αλήθεια είναι ότι έχω συνηθίσει να τον βλέπω να χορεύει με αυτό τον τρόπο», απάντησε και στράφηκε προς το μέρος τους.

«Πρέπει να είναι πολύ φίλοι», επέμεινα στην προσπάθειά μου να μάθω κάτι περισσότερο γι' αυτόν.

«Κάτι παραπάνω από φίλοι».

«Δηλαδή;»

«Έχουν σχέση δυο χρόνια τώρα. Μόνο που ο Μάκης τον κουράζει με τις ζήλιες του».

Η Λιάνα με έπιασε από το μπράτσο. Νόμιζα ότι θα λιποθυμούσα. *Δεν είναι δυνατόν*, είπα μέσα μου. *Αυτός ο άντρας ομοφυλόφιλος;* Ήταν κάτι που στιγμή δεν πέρασε από το μυαλό μου. Όλα επάνω του μύριζαν αρσενικό. Δεν μπορούσε η φύση να είχε κάνει χειρότερο λάθος.

«Πάμε να φύγουμε», είπα απότομα στη Λιάνα, λες κι έφταιγε αυτή γι' αυτό που είχα ανακαλύψει.

«Ηρέμησε, γλυκιά μου. Την πατήσαμε κι οι δύο».

Η Έλλη, μια ωραία, μοντέρνα γυναίκα, κουρασμένη και απογοητευμένη από μια πολύχρονη σχέση που δεν οδηγεί πουθενά, χωρίζει και αποφασίζει να φύγει για καλοκαιρινές διακοπές με την καλύτερή της φίλη. Ένα βράδυ, σε ένα μπαράκι του νησιού όπου έχουν πάει, γοητεύεται από την παρουσία ενός εντυπωσιακού μα συνάμα πολύ σοβαρού νέου άντρα. Όταν όμως γνωρίζονται και αρχίζουν να κάνουν παρέα, σύντομα αντιλαμβάνεται πως ο Αλέξανδρος προτιμά τους άντρες για ερωτικούς συντρόφους· έτσι αναπτύσσεται μεταξύ τους μια φιλία, που συνεχίζεται και μετά το τέλος των διακοπών. Παρότι οι ερωτικές προτιμήσεις του Αλέξανδρου είναι διαφορετικές, ανάμεσά τους γεννιέται μια περίεργη έλξη, που έπειτα από πολύ καιρό τους οδηγεί σε μια θυελλώδη βραδιά. Από εκείνη τη στιγμή η συμπεριφορά του αλλάζει και αρχίζει να την αποφεύγει. Όμως δεν είναι μόνο η συμπεριφορά του που κάνει την Έλλη να ανησυχήσει, αλλά κάτι άλλο, πολύ πιο σοκαριστικό. Εκείνη πίστευε πως μεταξύ τους δεν υπήρχαν μυστικά, ωστόσο ο Αλέξανδρος της κρύβει αυτό που θα αλλάξει ολοκληρωτικά τη ζωή του αλλά και τη δική της για πάντα.

*Οι κοινωνικοί κανόνες έχουν τα δικά τους
αυστηρά χρώματα και αδυνατούν να συμπορευτούν
με φανταχτερά χρώματα, όσο όμορφα κι αν είναι.
Όμως είναι κι αυτά χρώματα της Φύσης...*

Επανάδοση του: ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΔΕ ΜΥΡΙΖΟΥΝ ΠΑΝΤΟΤΕ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2460-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΕΠΕ: 17463

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η